

Eksyneet

Mirha Stenlund ja Elina Veikkanen

Eksyneet

Kiitos esilukijoillemme Yagmurille, Sandralle ja Lindalle sekä kannen tekijälle Annalle.

Omistettu ystävillemme, jotka innoittivat ja kannustivat meitä kirjoittamaan.

Mirha Stenlund ja Elina Veikkanen

Eksyneet

© 2022 Mirha Stenlund ja Elina Veikkanen

Kannen kuva: Anna Hukari

Sisuksen taitto: Jukka Stenlund

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6244-8

1. Hylätty tivoli

On jo pimeää, kun Helmi kävelee lastenkotiaan kohti. Hänen vanhempansa olivat kuolleet, kun hän oli pieni, tai niin lastenkodin hoitaja oli hänelle sanonut hänen ollessaan vasta taapero. Nyt Helmi on jo 12-vuotias ja saa liikkua itseksensä, kunhan vain pysyy lähellä lastenkotiaan.

Helmi havahtuu ajatuksistaan ja katsoo ympärilleen. Hän huomaa maassa ruostuneen metallinkappaleen, kohottaa katseensa ja näkee vanhan sekä rikkinäisen maailmanpyörän. Helmi menee hämilleen ja lähtee kävelemään sitä kohti.

Pian hän huomaa, että maailmanpyörän lähistöllä on myös vanha sirkusteltta ja kolme vaunua, joissa esiintyjät joskus asuivat.

Näkemänsä perusteella hän päättelee, että paikka on jonkinlainen hylätty tivoli.

Helmin vaeltelevat askeleet kuljettavat hänet yhden maailmanpyörän lähellä olevan vaunun luokse. Hän kokeilee ovea ja huomaa ihmetyksekseen sen olevan auki. Astuessaan sisään hän katselee ympärilleen, kunnes huomaa, että katosta roikkuu jotain. Helmi yrittää totuttaa katseensa hämärään ja tajuaa, että ne ovat hir-

tettyjä nukkeja. Hän kavahtaa peloissaan kauemmas ja hänen katseensa osuu lattialla lojuviin verisiin pellenamareihin.

Yhtäkkiä vaunun ulkopuolelta kuuluu ääni, joka sanoo:

– Kuka siellä?

Helmi kohottaa katseensa naamareista ja vastaa siihen varoen:

– Olen Helmi, entä sinä?

– Olen Jaakob, poika sanoo ja astuu sisään vaunuun.

Poika näyttää laihalta ja riutuneelta. Hänellä on tumma tukka ja kuluneet vaatteet. Ja kun hän katsoo Helmiä, tämä näkee selvästi pojan vaaleanruskeissa silmissä leimuavan mielenkiinnon.

Helmi miettii hetken, kunnes kysyy:

– Miten olet joutunut tänne?

Jaakob pohtii, mitä sanoisi, mutta avaa kuitenkin suunsa ja sanoo:

– Tulin tänne noin vuosi sitten, tivolin mukana.

– Oletko ollut täällä vuoden? Helmi kysyy kauhistuneena, ja kun Jaakob nyökyttää päätään, Helmin kasvot valahtavat valkeiksi.

Hetken päästä, kun Helmi on selvinnyt alkujärkytyksestä, hän kysyy kiinnostuneena:

– Mitä muulle tivolin väelle tapahtui?

Hetken mietinnän jälkeen Jaakob kuiskaa:

- En tiedä, he katosivat.
- Kuinka niin katosivat? Helmi kysyy ihmetellen.
- Voin kertoa koko tarinan jos haluat, Jaakob vastaa.

Helmi nyökäyttää varovasti päätään ja niin poika alkaa kertoa:

– Saavuin tänne tivolin mukana, hän aloittaa. – Tulimme tänne monena kesänä, kunnes päätimme asettua tänne. Kaikki oli aivan normaalia. Jonglöörit jongleerasivat, akrobaatit heittivät voltteja, sirkustirehtööri johti sirkusta, kojujen pitäjät myivät herkkuja ja laitteiden pyörittäjät pyörittivät laitteita. Mutta kun eräänä aamuna heräsin ja menin ulos, ketään ei näkynyt missään. Odotin kaksi päivää, eikä kukaan palannut. Kohta olin odottanut jo puoli vuotta ja aloin jo menettää toivoani. Olen elänyt vuoden tivolin herkuilla eli hattaralla, popcornilla, limonadilla ja ranskalaisilla. He katosivat eivätkä palanneet.

Helmi pyyhkäisee nopeasti hieman kosteita silmiään ja havahtuu, kun kuulee koiran haukahduksen. Jaakobkin valpastuu ja kysyy:

– Kuulitko tuon?

Helmi tärisee kauhusta ja vastaa:

– Kuulin.

He lähtevät ulos vaunusta ja kuulevat koiran haukahduksen uudelleen. Tajutessaan sen

kuuluvan viereisestä vaunusta Helmi katsoo Jaakobia, joka nyökkää. He työntävät oven auki ja näkevät lattialla makaavan koiran. Se on mustavalkoinen bordercollie, jonka silmät ovat jäänsiniset.

Jaakob ja Helmi astuvat arastellen lähemmäs koiraa, ja Helmi ymmärtää, että se on ollut siel-
lä korkeintaan muutaman päivän.

Jaakob näkee koiran kaulassa narun ja vetäisee sen pois. Koira havahtuu ja nousee istu-
maan kuin olisi vasta nyt huomannut tulijat.

Jaakob näyttää Helmille koiran kaulassa ol-
lutta narua, ja Helmi huomaa lattialla lapun,
jossa lukee ”Jekku”.

2. Omituinen koira

Helmi ja Jaakob katsahtavat toisiaan ja hyp-päävät ulos vaunusta koira mukanaan. Helmi avaa suunsa, mutta sulkeekin sen taas.

– Jekku, mitä se tarkoittaa? Jaakob ihmettelee.

– Voisikohan se olla sen nimi? Helmi miettii.

Helmi kävelee vähän matkan päähän ja kutsuu koira nimellä Jekku.

Ensin ei tapahdu mitään, mutta sitten koira nousee ja kävelee arastellen Helmin luokse.

– Jekku näköjään on sen nimi! Jaakob iloitsee.

Kun he ovat olleet hiljaa vaunun ulkopuolella tovin, Helmi kysyy:

– Jaakob, minkä ikäinen sinä olet?

– Olen 11, Jaakob vastaa. – Tiedätkö sinä minkä ikäinen Jekku on? Jaakob osoittaa perhosta jahtaavaa koira.

– Arviolta kaksivuotias, Helmi sanoo hetken mietittyään.

Kun kolmikko on levännyt tarpeeksi, he lähtevät kiertelemään tivolia.

– Mikä laite tuo on? Helmi kysyy, kun hän, Jaakob ja Jekku pysähtyvät suuren, värikkään ja kuviollisen möhkäleen eteen.

– Hullunmyllyn-talo. Haluatko mennä sisälle katsomaan?

– Ömm..., Helmi värähtää pelosta ajatellessaan vaunulla näkemiään nukkeja ja naamareita. – En oikein tiedä...

– Tule nyt! Olen minä käynyt siellä ennenkin. Ei siellä mitään pelättävää ole, Jaakob houkuttelee.

– No, olkoon sitten, Helmi myöntyy ja astelee Jaakobin perässä rämiseviä metalliportaita pitkin. Jekku tulee haukاهدellen heidän perässään.

Sisällä Helmi huomaa räikeästi maalatut seinät ja lahon näköiset portaat.

Jaakob kävelee hänen edessään, kunnes kääntyy seuraavaan huoneeseen eikä yhtäkkiä enää olekaan siinä.

– Hei! Minne menet?! Mitä tapahtui?! Helmi huutaa, mutta huuto jää kaikumaan käytävään yksinäisenä, ilman vastausta.

Helmi harppoo kohti kummallisen näköistä huonetta, jonne Jaakob oli hetki sitten kadonnut.

Huoneen ovella Helmi epäröi hetken, mutta onnistuu kuitenkin keräämään rohkeutta ja avaa oven. Hän astuu huoneeseen, mutta ei

Orpokodissa asuva Helmi päätyy vahingossa hylättyyn tivoliin, jossa hän tapaa kaksi uutta ystävää. He putoavat madonreiän läpi Varjojen metsään, jossa kaikki ei ole kohdallaan. Kolmikko joutuu seikkailuun, jossa kaikkiin ei voi luottaa, eivätkä he tiedä, pääsevätkö he koskaan takaisin.

Kirjan kirjoittajat, Mirha Stenlund ja Elina Veikkanen, ovat kirjan julkaisuhetkellä 12-vuotiaita mikkeliläisiä ja käyvät alakoulun viimeistä luokkaa. He molemmat lukevat paljon. Lukemisen lisäksi Mirha pitää askartelusta ja musiikista, Elina taas lentopallosta, muusta urheilusta ja ruuanlaitosta.

